

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt I. Messiam jam venisse, celebri Geneseos Cap. 49. testimonio comprobatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Ex recentioribus verò Petrus Damianus *contra Iudæos*; Petrus Alphonfus ex Iudæo Christianus, baptizatus anno 1106. libello seu dialogo *contra Iudæos & Saracenos*. ad Rabbi Isaac, quæ hodie circumfertur, tam Latinâ, quam vulgari Italicâ & Hispanicâ linguâ, legiturque *Tom. 4. Biblioth. Patrum*, & post Scrutinium scripturale Burgenfis: Nicolaus de Lira, præcipuè libello *contra Iudæicam perfidiam*, qui habetur in *fin. Glosse ordin. Paulus Burgenfis in Scrutinio Scripturarum*; Raymundus in *suo Pugione*; Petrus Cavalleria libro dicto, *Ælus Christi contra Iudæos*; Nicolaus Porchetus: Guilielmus Tutanus in *Fortalio Fidei*: P. Suarez *principio primi Tom. in tertiam partem D. Thoma*, & alii quamplures authores apud Possevinum *lib. 9. Bibliotheca*: plenius tamen apud Cardinalem de S. Severina in *suo Rituali*, Tractatu de *Infidelium conversione procuranda*.

Pet. Da-
mianus.
Pet Al-
phonfus
Rabbi Sa-
muel, Nic-
de Lira.
Paulus
Burgenfis.
Raymun-
dus.
Pet. Ca-
valleria.
Nic. Por-
chetus
Guil Tu-
tanus.
Suarez
&c.

De Messia adversus Iudæos Disputatio.

Tria nobis in hac Disputatione solita brevitare demonstranda sunt. Primum omnium est, Messiam Iudæis toties promissum jam pridem venisse: Secundum, Messiam in lege promissum fuisse Christum IESUM à Iudæis crucifixum, eum qui hodie à Christianis summâ veneratione colitur. Tertium demum est, Messiam verum, non esse purum hominem, sed hominem Denm, quod Hebræi pertinacissimè negant. Disputationem vero in octo capita dividemus, ut tota res planius liquidiusque constare possit.

CAPVT I.

Messiam jam venisse, celebri
Geneseos Cap. 49. testimo-
nio comprobatur.

Messia nomine nos cum Hebræis hominem quendam intelligimus, ex gente Iudæorum trahentem originem, à Deo & Prophetis prædictum, & promissum in regem & Salvatorem hominum. Hunc igitur Messiam jam venisse probamus primò, illustrissimo illo Geneseos cap. 49. testimonio, *Non auferetur sceptrum de Juda, nec dux de femore ejus, donec veniat, qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium*. Ex quibus sacra Scripturæ verbis hæc conficitur ratio: Non deficiet Principatus in Juda, donec veniat Messias; ergo cum jam defecerit, necesse est jam venisse Messiam. Cujus rationis vim, ut effugerent Hebræi, varias ejus prophetias, unde illa evidentissimè deducitur, interpretationes confinxerunt, quibus apertam, rectamque ejus sententiam perverterent atque adulterarent.

Quidam ergo ex Hebræis ajunt vocem Hebræam שֵׁבֶט Schevet, quam noster interpret vertit *sceptrum* sive *virgam*, non denotare hoc loco virgam regni, sed tribulationis; ut sit sensus, Iudæos à tyrannide non esse liberandos, donec veniat Messias. Sed hæc expositio primo reddit falsum Jacobi vaticinium: apertissimum enim mendacium est, nunquam ex illo tempore, quo edita est Prophetia, recessisse à tribu Juda tribulationem usque ad Messia adventum: siquidem ex *lib. Regum* quisque non omnino stultus colligere potest, quam florens, quamque illustis, atque regalis Principatus in Juda fuerit à Davide usque ad Sedeciam. Secundò non congruit sequentibus vaticiniis verbis, illis videlicet, *Nec dux de femore ejus, &c.* quæ de tribulatione, aut tyrannica oppressione nullatenus intelligi possunt.

Exponunt alij prophetiæ hujus sensum in hunc modum: *Non deficiet sceptrum donec veniat*, hoc est, (inquit) *Non deficiet postquam venerit*. Sed quis non videt apertam corruptionem sensus? Quis enim unquam sanæ mentis *donec veniat*, mutet in *postquam venerit*?

Rabbi igitur Salomon, quem citat Pererius *3. Expositio* *Disp. contra Iudæos super cap. 49. Gen.* prædictis Iudæis doctior, ut vim nostræ rationis enervet, negat defecisse in tribu Juda sceptrum & imperium. Interroganti autem, ubi terrarum sceptrum habeat tribus Juda? Respondet, seu (aptius dixerim) fingit in eis regionibus, quæ sunt circa Mediam, Assyriam, Babylonem, & Caucasum montem: sed hoc impudensissimum mendacium est, & præterea non facit ad rem. Nam Patriarcha sanctus de Principatu loquebatur, quem Tribus Juda habitura erat in terra promissionis. Quod persuadent, quæ subjungit de fertilitate terræ, quæ forte obvenit tribui Juda, in divisione terræ promissionis.

Quarta interpretatio eorum est, qui ajunt verbum illud שֵׁבֶט Shilob, pro quo Latinus interpret posuit, *Qui mittendus est*, signare urbem Silo, & sensum prophetiæ esse hunc, *Non auferetur etiam, donec veniat Shilob*, id est, *donec in Silo ungatur in Regem Saul*; vel certè *donec ibidem assumatur in regnum Hieroboam*. Sed isti ad libitum, & sine ratione loquuntur, & falsam reddunt Prophetiam, dum interpretantur: falsum enim est, Saulem, qui creatus est in Masphat, 1. Reg. 7. & Hieroboam, qui in Sichem 3. Reg. 6. 10. assumptos esse in regnum in Silo. Denique nemini eorum consonant sequentia Prophetiæ verba: ut omittam non fuisse initio regni Saulis translatum imperium à domo Juda, qui ante Saulem illud non obtinebat, neque post Saulem à domo Juda defecisse, cum potius tunc Imperium in ea tribu fundatum sit per Davidem, qui erat ex ea tribu.

Sed

5. Expositio.

Sed audiamus Iulianum Apostatam, qui vaticinium hoc non de Messia, sed cum alijs Hebraeis de Nabuchodonosor Chaldaeorum Rege interpretatur. Vtrumquam inepta sit expositio, verba illa demonstrant, Et ipse erit expectatio Gentium: quae profecto Nabuchodonosor non conveniunt, quem summo acerbissimoque odio Gentes prosequantur, non diligebant, timebant, non expectabant.

6. Expositio.

Alij demum vaticinium hoc sub conditione quadam intelligendum esse existimant, sub hac videlicet, si Juda legem Dei servaverit. Sensus proinde erit: Non deficiet principatus, donec veniat Messias, si tamen populus meus legem servaverit veri Dei. Sed isti & temere loquuntur, & sibi fingunt, quae sibi placent. Vaticinium enim Jacob nullam conditionem habet, neque quod ea subintelligi debeat, usquam in sacris litteris significatur: & si semel haec interpretandi licentia concedatur, nihil in Scriptura firmum aut syncerum reperiri poterit. Accedit, quod dum vaticinium isti conantur exponere, Vaticinantibus, & Dei praesertim finem tollunt, qui ea Prophetia volebat advenit Messiae tempus certo posse cognosci. At si sub arbitraria illa conditione intelligitur, tempus ex ea nunquam dignosci poterit.

Galatinus

Maneat ergo vaticinium hoc de Messia absolute intelligendum esse, & nomine Shiloh Messiam denotari, ut Rabbini Christo antiquiores docebant, ut Galatinus refert lib. 4. c. 4. & Chaldaica paraphrasis, quae apud eos magna existit auctoritatis expressit posuit: *Donec veniat Messias: cui omnia, & quae antecedunt, quaeque subsequuntur optimo conveniunt. Imo neque alteri accommodari ullo modo possunt, ut bene exponit Irenaeus lib. 4. c. 33. & Cyprianus Epistola 63, alijs lib. 2. Epistola 3. Iustinus Martyr. Dialog. cons. Tryphon, & auctor Quaestionum ad Antiochum, quae feruntur nomine Athanasij quasi. 103.*

Irenaeus.

Cyprian.

Iust. Mart.

Ex sua-
ten.

Sed cur dices, Messias nomine Shiloh significatus est? Vulgatus interpres nomen שִׁילֹחַ Shiloh a verbo שָׁלַח Salah, quod *mitto* significat, deduxit, quo quidem *missum* seu *mittendum* significat: quod nomen in Scriptura accommodatur Messiae, quasi per antonomasiam, ut quemadmodum ille singulariter promissus est, ita nomine *Venturi* singulariter significetur. Sed obstat, quod alijs litteris scribitur verbum *Shiloh*, quando *missum* significat, quam in hoc loco *Gen.* habeatur, ut de nomine *Shiloh* videre est *Esaie cap. 8.* Sed id fortassis effecit, quia eisdem litteris scriptum invenit, sed si scribatur eo modo, quo nunc habetur in Hebraeo, abundantiam pacis significat, & ita *Shiloh* idem erit quod *pacificus*, quod de Messia praedictum est, *Zacharia 9.* Restat nunc ad nostrae fidei majorem confirmationem, ut exponamus, quomodo signum illud tempore Christi Domini fuerit exhibitum, quod *Cap. seq.* praestabimus.

CAPVT II.

Exponitur quemadmodum veritas hujus prophetiae, cum ipso eventu, ejusque successu consentiat.

EX pluribus praedicti vaticinij expositionibus, quibus DD. Catholici docere student, quoniam pacto Prophetiae hujus veritatis eventus, &

res ipsa plane respondeat: nos tres tantum, quae probabiliores nobis visa sunt, in medium adducemus, ut prudens lector eligat, quam maluerit. Alias expositiones placuit suppressere, tum quia brevitati studemus, tum ne quando cum Judaeis suscepimus disputationem, cum Catholicis certare videamur. Conducent autem illud, in quo totius difficultatis cardo vertitur, capitis hujus initio demonstrare, ut solutio deinde facilius percipiatur. Summa igitur difficultatis hujus in eo versatur, quod videatur multo ante adventum Christi defecisse sceptrum a domo Juda, tempore videlicet Sedeciae, & ultimae Babylonicae captivitatis: quam devolvere oportet, non quidem propter Judaeos, contra quos ea Prophetia de Messia exposita tantumdem facit, ac si ante adventum Christi sceptrum a tribu Juda defecisset, (tunc enim quoque bene argueretur, ergo Messias advenit, quod negant,) sed ad nostrae fidei, ut *Cap. superiori* diximus, confirmationem.

Hanc ergo difficultatem ut solvant quidam, supponunt primo nomine *Juda* intelligendam esse specialem tribum a reliquis distinctam; sed ex ea praecipua & paucis ex tribu Benjamin totam Judaeorum gentem constituisse, a tempore Salmanasar Regis Assyriorum, a quo regnum Israel, quod decem tribubus constabat, ita vastatum fuit, ut ejus nulla deinceps mentio habeatur, constat 4. Reg. 7. Unde fit, solum regnum Juda permanisse usque ad Christum, quod quidem solum ferè gentem, ex tribu Juda complectebatur: dicitur enim 3. Reg. 12. solum tribum Judam secutum esse domum David, quia quamvis tribus Benjamin secuta fuerit Roboam, tamen vel non fuit integra sicut tribus Juda, vel non habetur ratio ejus, propter dignitatem & excellentiam tribus Judae: unde 4. Reg. dicitur: *Iratusque est Dominus Israel, & absulit eos a conspectu suo, & non remansit nisi tribus Juda tantummodo.*

Supponunt secundo, nomine *Sceptri* vel *Ducis*, aut non esse intelligendam dignitatem, & potestatem Regalem propriam; vel certe non solum illam, sed quamcunque primariam & principalem potestatem regendi, & judicandi populum: ita tamen, ut si utraque significari dicitur, altera nomine *sceptri*, altera nomine *Ducis*, non sit necesse intelligere Tribum Judam fuisse habituram utramque usque ad adventum Messiae, nec utraque simul fuisse carituram, atque adeo alteram saltem habituram fuisse donec veniat, &c.

Quibus suppositis, non est difficile intelligere, quomodo verum sit dignitatem hanc fuisse aliquando in tribu Juda, & in ea perseverasse usque ad Herodem; cum, quia licet haec potestas ad sacerdotes, & proinde ad tribum Levi derivata sit; hoc tamen factum est, quatenus tribus Levitica per matrimoniorum conjunctionem una cum tribu Judae effecta est, & ab illa particeps regalia splendoris facta est; tum etiam quia Concilium illud ab Hebraeis *Sanhedrin* nuncupatum, & ab Herode dissolutum, penes quod erat judicandi potestas, ex tribu Judae majori ferè ex parte constabat, quod evidens est de posteriori tempore, quando, ut diximus sola ferè Judae posteritate totus Hebraeorum populus constabat. Si vero inquiras, quoniam fundamento *Sanhedrin* hoc supponatur. Resp. Praeter graves Auctores, qui de illo loquuntur, non leves extant in Scriptura conjecturas: siquidem Moyses 70 senes elegisse dicitur, De quibus non inepte intelligi potest illud Deut. 17. *Si difficile, aut ambiguum apud te judicium esse perspexerit*

4. Reg. 7.

3. Reg. 12.

4. Reg. 7.

4. Reg. 7.

Deut. 17.

Deut. 17.